

стрелци, обградени отвсякъде с българска рат.

— Но, татко... Аз не искам да се връщам вече в Търновград... Моят дом е там, където са съпругът ми и новите ми родители. Ти не можеш да ме разделиш от тях. Аз съм доволна и щастлива в Икея. Моля ти се, откажи се от това грозно решение... Не ме прави нещастна. Когато навремето се отделих от вас, аз бях дете и лесно отвикнах от бащиния си дом. Ала сега, за втори път, не мога отново да разкъсам сърцето си. Молят ти се...

Тя се хвърли пред краката му. Издигна изпълненото си с тревога лице към него. Целуна ръцете му, край на наметката му.

Само това не бе очаквал никога Асена. Съпротива от страна на Елена... Той се възря поразен в дъщеря си. Имаше още четири години, откакто се бе отделила от родината си и вече приличаше на гъркиня, беше почти забравила да говори български, размисляше думите си, не си спомняше точните изрази...

Каква жестока грешка... Възрастният човек по-мъчно забравяше и променяше рода и езика си. Ала невръстното дете бе израсло в най-важните си години сред ония люде, бе говорило тяхния език, бе забравило баща си и майка си. Сега му се струваха чужди. А ония, чужденците, бяха близки на сърцето му...

Болка и яд го изпълниха. Не. Макар и по-трудно, ала тя щеше и тях да забрави! Съзнанието за сторената грешка, скръбта, че измъчва детето си, заради нуждите на държавата, го накараха да стисне юмруци в безсилна ярост. И това трябваше да преживее...

Гласът му се изпълни със строгост.

— Елено, не желая нито дума повече да разменяме пред хората. В къщи ще говорим по-спокойно. Вземи си сбогом с кир Андроник и изпрати поздрав на семейството Ватаци.

Девојката се преви като от удар с камшик. Тъй страшна бе болката, която внезапно я бе сразила. Поиска да отвори уста, да каже нещо, ала мрачният поглед на царя ѝ отне всяка дързост. Със залитащи стъпки